

Arrest

nr. 245 375 van 2 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam als minderjarige België binnen, samen met haar ouders en haar jongere broer en zus, waar zij een verzoek om internationale bescherming indienden. Op 6 oktober 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 14 oktober 2015 werd aan het gezin een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 *quinquies*) afgegeven.

1.2. Verzoeksters ouders keerden terug naar Albanië en lieten de kinderen achter in België. Er werd daarop een voogd aangesteld voor de drie kinderen. De voogd diende op 4 februari 2016 een aanvraag

in op grond van artikel 61/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 10 juni 2016 werd een beslissing genomen waarbij werd besloten dat het belang van de kinderen zich hoofdzakelijk zou situeren binnen de familiale context in Albanië en werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.3. Op 22 april 2019 diende verzoekster - inmiddels meerderjarig - een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 18 mei 2020 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. De voogd van haar minderjarige broer en zus diende eveneens een dergelijke aanvraag in, die eveneens onontvankelijk werd verklaard.

1.4. Tevens op 18 mei 2020 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)
Mevrouw,

[…]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.
(…)”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt :

“ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING EN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL

EERSTE ONDERDEEL

1. *De machtiging tot verblijf van verzoekster op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid onontvankelijk verklaard. Deze beslissing dateert van 18 mei 2020.*

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoekster (haar private belangen) ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3. De verzoekende partij wijst op haar persoonlijke situatie, zoals dit blijkt uit het administratief dossier. Verzoekster behoort tot een gezin met vier kinderen. Haar vader is de heer S. B., geboren op 23 maart 1970. Haar moeder is mevrouw J. B., geboren op 18 januari 1974. Verzoekster kwam met haar ouders, haar broer S. en zus G. naar België op 9 september 2015. Verzoekster was toen nog minderjarig en volledig afhankelijk van haar ouders. Zij dienen een verzoek in tot internationale bescherming.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen weigerde op 6 oktober 2015 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien de aangehaalde elementen werden omschreven als louter economisch van aard (met name: de kans op een beter leven en een betere toekomst voor de kinderen). Er werd gesteld dat deze motieven geen verband hielden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Op 14 oktober 2015 werd aan het gezin een bijlage 13quinquies afgeleverd.

Op 24 december 2015 ontving het bureau MINTEH een schrijven van de Dienst Voogdij. Er werd vervolgens een voogd aangesteld voor de drie kinderen (waaronder verzoekster) omdat de ouders verdwenen waren.

M. verblijft sinds 4 februari 2016 bij de W. - leefgroep W. Zij verblijft hier samen met haar zus en broer. De leefgroep werd in januari 2016 opgericht om de meest kwetsbare onder de niet-begeleide minderjarige vluchtelingen op te vangen.

Verzoekster verwijst expliciet naar dit verslag - zoals gevoegd aan de aanvraag tot machtiging van verblijf - waarbij op gedetailleerde wijze wordt omschreven wat de leefgroep als doelstelling heeft ("leefgroep: dagelijks functioneren, innerlijke beleving), wat de context is van ouders, gezin en familie van verzoekster, wat de situatie betreft van haar fysieke gezondheid en haar emotioneel welzijn (ook: lichaamsbeleving, intimiteit, relatievorming en seksualiteit), wat de situatie is van school en werk, haar breder sociaal netwerk (leeftijdsgenoten, steunfiguren, vrije tijd) en hun besluit).

Zoals aangegeven in het observatieverslag dat werd gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf, is verzoekster ingeschreven in het stedelijk lyceum (en dit sinds het schooljaar 2016-2017). De verzoekende partij maakte ook verschillende documenten over in verband met haar schoolse "loopbaan". Uit de documenten blijkt dat zij een vlekkeloos parcours heeft afgelegd. Haar resultaten en engagement worden omschreven als schitterend. Haar afwezigheden zijn beperkt tot een minimum.

Door de leerlingenbegeleider wordt aangegeven dat verzoekster een aangename, gemotiveerde leerling is die weet wat ze wil in het leven.

Verzoekster wijst tevens op de verschillende getuigenverklaringen die werden gevoegd aan de aanvraag. Al deze getuigenverklaringen geven een accuraat beeld over verzoekster, in het bijzonder haar engagement en opgebouwde sociale relaties sinds haar verblijf in België. Verzoekster benadrukte ook haar eigen, persoonlijke motivatiebrief die zij (zelf) schreef onder stuk 5 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf.

Verzoekster wijst tenslotte tevens op de (aparte) aanvragen tot machtiging van verblijf van haar zus en broer en de daarin aangehaalde elementen die wijzen op buitengewone omstandigheden.

4. De bestreden beslissing omvat echter op Reen enkele manier een motivering met betrekking tot de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij noopt de verwerende partij evenwel om hiermee rekening te houden, zoals hierboven uiteengezet.

De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf (waarbij moet worden geoordeeld over het - al dan niet - bestaan van buitengewone omstandigheden) niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied.

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide zijn niet identiek. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (een verplichting om het land te verlaten binnen een bepaalde termijn) is verschillend van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet (waarbij moet worden beoordeeld of er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de burgemeester van haar woonplaats). De afweging verschilt derhalve, met elks een apart toetsingskader.

Een aparte motivering is derhalve vereist. De gemachtigde kan niet stellen dat een motivering over de aanvraag tot machtiging van verblijf zou volstaan. De bestreden beslissing bevat overigens ook geen verwijzing naar deze motivering.

De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden doordat in de bestreden beslissing geen enkel motief werd opgenomen met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekster (zoals verder uiteengezet onder het derde middelonderdeel).

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

DERDE ONDERDEEL

5. Indien geen schending kan worden weerhouden van de formele motiveringsverplichting, quod non, merkt verzoekster op dat minstens blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel) door de gemachtigde op onzorgvuldige en redelijke wijze rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker.

De persoonlijke situatie van verzoekster werd miskend.

Door de verzoekende partij werd in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gewezen op haar persoonlijke situatie, in het bijzonder dat zij reeds op 9 september 2015 met haar ouders, haar broer S. en zus G. naar België toekwam. Zij verblijft sindsdien onafgebroken in België. De ouders van verzoekster verdwenen, waardoor er een voogd werd aangesteld. Verzoekster groeide verder op in België en maakte zich het leven in België volledig eigen (zij spreekt onder meer de Nederlandse taal en volgt verder een opleiding). Dit blijkt uit de bijgevoegde stukken bij de aanvraag tot machtiging van verblijf en de bijkomende documenten die periodiek werden overgemaakt aan verweerder.

De persoonlijke situatie van verzoekster, zoals door haar aangehaald en gestaafd, maakt voor verzoekster een buitengewone omstandigheid uit waardoor verantwoord wordt waarom de aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend via de burgemeester van haar verblijfplaats.

De aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd ingediend op 22 april 2019 (en nadien herhaaldelijk geactualiseerd).

In de bestreden beslissing van 18 mei 2020 wordt door verweerder ingegaan op de "prangende humanitaire situatie" waarin verzoekster zich bevindt, zoals omschreven op pagina 1 e.v.. Nadat verschillende aspecten van deze "prangende humanitaire situatie" worden beschreven in de bestreden beslissing, stelt verweerder als volgt: "Echter, we stellen vast de situatie van betrokkene ten gronde werd onderzocht door de dienst MINTEH naar aanleiding van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikels 61/4 tot 61/25 van de wet van 15.12.1980". Verweerder stelt vervolgens dat "uit dit onderzoek" naar boven is gekomen dat het "vertelde verhaal" van de verzoekende partij niet zou stroken met de waarheid omdat er nog "zeer regelmatig contact" zou zijn met de ouders en met "andere familieleden in Albanië". Hierom besluit verweerder dat: "we stellen dus vast dat de verklaringen van betrokkene niet stroken met de waarheid, dat zij beschikt over een groot familiaal netwerk in Albanië waar zij regelmatig en vriendschappelijk contact onderhoudt. De aangehaalde verklaringen van betrokkene kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid".

Verweerder baseert deze beoordeling derhalve op een onderzoek dat werd uitgevoerd "door de dienst MINTEH naar aanleiding van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikels 61/4 tot 61/25 van de wet van 15.12.1980".

Het dient echter te worden vastgesteld dat dit onderzoek dateert van 2016 (oftewel vier jaar voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing). Deze datum wordt kennelijk niet vermeld. De beoordeling door de dienst MINTEH, gevoerd kort nadat de verzoekende partij in België was toegekomen en de kinderen door hun ouders werden achtergelaten, is dan ook achterhaald.

Het onderzoek van MINTEH kwam tot stand nadat de aangestelde voogd op 4 februari 2016 een aanvraag voor de kinderen had ingediend in toepassing van artikel 61/14 e.v. Vreemdelingenwet. In toepassing van artikel 61/16 Vreemdelingenwet werden de minderjarige kinderen, samen met de voogd, uitgenodigd voor een gehoor op 31 maart 2016. Dit mondde uit in een bevel tot terugbrenging op 10 juni 2016. Het onderzoek van de dienst MINTEH situeert zich dan ook enkel in deze tijdsperiode.

De verzoekende partij diende de aanvraag tot machtiging van verblijf in op basis van de actuele situatie, hetgeen verweerder noopt om op een zorgvuldige manier de actuele situatie van de verzoekende partij te onderzoeken. Dit onderzoek werd niet uitgevoerd, aangezien verweerder zich kennelijk enkel stoelt om de bevindingen van de dienst MINTEH van 2016.

Uit het administratief dossier blijkt dan ook geenszins dat er alsnog een actueel onderzoek zou zijn uitgevoerd naar de "prangende humanitaire situatie" waarin de verzoekende partij zich bevindt, terwijl door de verzoekende partij in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd gewezen op haar actuele situatie.

Het oordeel van de gemachtigde is omwille van deze reden in strijd met artikel 74/13 Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. De verzoekende partij beroept zich tevens op artikel 8 EVRM, gelet op de aard en intensiteit van de opgebouwde sociale relaties in België (zoals aangehaald door de verzoekende partij in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel

primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen (correcte) belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM, om de redenen zoals hierboven vermeld. De verzoekende partij wijst erop dat de verplichting voor de verzoekende partij om haar band met België te doorbreken (evenals haar scholing) om, een onrechtmatige inbreuk uitmaakt op de geboden bescherming onder artikel 8 EVRM. De gemaakte belangenafweging door de verzoekende partij is onzorgvuldig, gelet op de redenen zoals hierboven vermeld.

De gemachtigde schendt hierom artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. In het eerste onderdeel voert verzoekster aan dat een beroep hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen de weigeringsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Gelet op het arrest nr. 245 373 van 2 december 2020 werd verzoeksters beroep tegen die beslissing verworpen.

In het tweede onderdeel voert verzoekster aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. Zij wijst er *in concreto* op dat zij behoort tot een gezin met vier kinderen. Zij werd samen met haar jongere zus en broer geplaatst in een leefgroep voor kwetsbare niet begeleide minderjarige vreemdelingen. Waar verzoekster aanvoert dat geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie, merkt de Raad op dat het bestreden bevel werd afgegeven tezelfdertijd als de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. In deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met de studies van verzoekster, haar gezinssituatie en haar persoonlijke situatie. Verzoeksters beroep tegen deze beslissing werd verworpen met het voornoemd arrest nr. 245 373. Deze overwegingen worden geacht eveneens aan de basis van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te liggen. Verzoekster spreekt deze zienswijze in het middel tegen en betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten een andere finaliteit heeft dan een weigeringsbeslissing overeenkomstig artikel 9bis. Uit de feitelijke omstandigheden van de zaak blijkt echter duidelijk dat dezelfde overwegingen voorafgaan aan beide beslissingen, die door dezelfde ambtenaar op dezelfde datum werden genomen. Verzoekster licht ook niet *in concreto* toe in welke mate deze overwegingen te kort zouden schieten ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing tot weigering van verblijf impliceert immers eveneens dat verzoekster dient terug te keren naar het land van herkomst, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten daar slechts het logische gevolg van is. Verzoekster toont het tegendeel niet aan.

In het derde onderdeel voert verzoeker aan dat geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie en voert zij aan dat in de beslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts rekening werd gehouden met het onderzoek door de dienst Minteh uit 2016 en niet met de actuele gegevens van de zaak. Verzoekster herhaalt daarmee in wezen de kritiek die zij aanvoerde tegen de weigeringsbeslissing en die door de Raad reeds werd besproken in het meergenoemde arrest nr. 245 373. De Raad herhaalt dan ook het gestelde in dit arrest en neemt deze overwegingen over in het huidige arrest:

“2.2. Na het in herinnering brengen van de toepasselijke rechtsregels voert verzoekster *in concreto* aan dat zij als minderjarige samen met haar ouders, haar broer en haar zus in 2015 naar België kwam. Zij groeide verder op in België en maakte zich het leven in België eigen. Verzoekster voert aan dat, waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing betreffende de aanvraag op grond van artikel 61/14 en volgende van de vreemdelingenwet, deze beslissing reeds dateert van 2016. Verzoekster acht deze beoordeling dan ook achterhaald. De motieven waarom op dat ogenblik een weigering van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen houden geen rekening met het tijdsverloop tussen 2016 en 2020.

De Raad merkt op dat verzoekster weliswaar verwijst naar het verloop van een tijdsperiode van vier jaar, maar daaraan niet toevoegt met welke bijkomende humanitaire elementen had moeten rekening worden gehouden. De bestreden beslissing verwijst inderdaad naar een aanvraag om verblijfsmachtiging om grond van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing motiveert dat naar aanleiding van dat onderzoek het volgende werd vastgesteld:

“Uit dit onderzoek komt zeer duidelijk naar voor dat het door betrokkene vertelde verhaal niet strookt met de waarheid. Uit het onderzoek blijkt dat namelijk dat betrokkene zeer regelmatig contact heeft met haar beide ouders, dat zij wel weet waar haar ouders verblijven en dat er ook veel contacten zijn met andere familieleden in Albanië. De dienst Minteh besluit dat er geen enkele twijfel bestaat over het feit dat er in Albanië adequate opvang en verzorging aanwezig zijn: met name door haar ouders of door andere volwassenen. Betrokkene beschikt zeer duidelijk over een uitgebreid familiaal netwerk in Albanië waarmee zij een regelmatig en vriendschappelijk contact onderhoudt. Het gaat met name om haar ouders, haar zus, haar maternale grootouders en haar maternale tante. Daarnaast heeft betrokkene ook nog contact met de overige broers en zussen van haar ouders en blijkt uit het onderzoek dat deze volwassenen ook nog in contact staan met de ouders van betrokkene. De verwijzing naar de verklaring van betrokkene zelf en het observatieverslag van het begeleidingscentrum kunnen dan ook niet aanvaard worden door onze dienst daar ze gebaseerd zijn op haar eigen verklaringen, waarvan aangetoond werd dat ze niet stroken met de waarheid. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen enkel bewijs voor die haar verklaringen ondersteunen. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de dienst Minteh. We stellen dus vast dat de verklaringen van betrokkene niet stroken met de waarheid, dat zij beschikt over een groot familiaal netwerk in Albanië waar zij regelmatig en vriendschappelijk contact onderhoudt. De aangehaalde verklaringen van betrokkene kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Het loutere feit dat inmiddels vier jaar verstreken is, brengt niet met zich mee dat deze vaststellingen niet meer correct of pertinent zouden zijn. De vaststelling dat verzoekster in Albanië nog beschikte over een uitgebreid familiaal netwerk en dat er wel degelijk veelvuldige contacten waren met haar ouders, acht de Raad in het kader van de beoordeling van de banden met het land van herkomst wel degelijk als bijzonder pertinent, zelfs na verloop van vier jaar. Bovendien verliest verzoekster uit het oog dat de bestreden beslissing een antwoord vormt op een door haar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf en dat het bestuur tot taak heeft de elementen die verzoekster aanvoerde te beoordelen en te beantwoorden. De bestreden beslissing beperkt zich bovendien niet tot het onderzoek van de dienst Minteh, maar beoordeelt daarnaast ook de recentere elementen die de verzoekster aanvoerde. De verwerende partij oordeelt dat verzoekster thans geen enkel bewijs voorlegt dat zij geen banden meer zou hebben met Albanië en dat haar verklaringen aldus niet stroken met de waarheid en niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Door louter te verwijzen naar het tijdsverloop sedert het onderzoek door de dienst Minteh, weerlegt verzoekster deze motivering niet.

Daarnaast werden ook de recentere elementen in verzoeksters aanvraag beoordeeld:

“Betrokkene verwijst naar het feit dat zij hier naar school gaat, dat zij een aanwinst zou zijn voor de school en dat zij haar diploma kapper graag zou willen behalen. Ter staving hiervan legt ze een schrijven voor van haar leerlingbegeleider dd. 22.02.2019, verschillende rapporten van het 3de, 4de en 5de middelbaar en een schrijven van haar OKAN coördinator dd. 25.02.2019. Het feit dat betrokkene hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van betrokkene sinds het afsluiten van de asielprocedure plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene en haar ouders zelf zijn die haar belangen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat zij in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Zij heeft er bewust voor gekozen om haar uiterste precaire verblijf verder te zetten en liet haar schoolbezoek bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Bovendien is betrokkene niet langer leerplichtig daar zij reeds meerderjarig is. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel attest voorlegt dat betrekking heeft op het lopende schooljaar. Betrokkene toont dus niet aan dat zij na de afloop van haar leerplicht haar scholing effectief heeft verder gezet. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Deze motivering laat verzoekster onbesproken.

Vervolgens voert verzoekster aan dat in een nota in het administratief dossier, gericht aan de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, wordt verwezen naar het onderzoek van de dienst Minteh, waaruit blijkt dat de verklaring, als zou er geen contact meer zijn tussen de kinderen en de ouders, leugenachtig was en dat beide ouders gewoon in Albanië wonen. Verzoekster voert aan dat dit onderzoek geen datum vermeldt en niet in de tijd kan worden gesitueerd. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster zich met haar kritiek richt tegen een voorbereidend document, dat niet de eigenlijke bestreden beslissing betreft. Daarenboven blijkt uit de motieven van de bestreden akte zelf zeer duidelijk dat het onderzoek van de dienst Minteh gevoerd werd in het kader van verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de vreemdelingenwet, welke werd geweigerd op 10 juni 2016. Deze beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht, zodat zij ook op de hoogte is van het tijdstip waarop het onderzoek werd gevoerd.

Waar verzoekster tenslotte de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, werd in de bestreden beslissing in eerste instantie verwezen naar het onderzoek dat werd gevoerd in het kader van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de vreemdelingenwet. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met het gezinsleven, en dat het belang van de kinderen ligt bij de ouders en hun familie met wie ze nog banden hebben in Albanië. Vervolgens bevat de bestreden beslissing een omstandige motivering met betrekking tot artikel 8 van het EVRM:

“Betrokkene beroept zich tevens op de bescherming geboden door artikel 8 EVRM waarbij zij wijst op het feit dat zij een sociaal welzijn en een sociaal leven tot stand gebracht heeft in België waarbij de aard en intensiteit van de hier opgebouwde relaties van belang is. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene twee familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name haar broer S. en haar zus G., die samen met haar in het begeleidingstehuis Wingerdbloei verblijven. Echter, ook deze familieleden beschikken niet over legaal verblijf in België en dienen gevolg te geven aan de bijlage 38 die aan hun voogd betekend werd op 17.06.2016. Betrokkene kan dus samen met haar broer en zus naar Albanië terugkeren om daar terug opgenomen te worden binnen hun ruim familiaal kader waarmee zij steeds een regelmatig contact onderhouden hebben. In Albanië woont haar hele gezin: haar ouders, haar oudere zus, haar maternale grootouders en daarnaast nog verschillende broers en zussen van haar ouders waarbij zij regelmatig contact heeft. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden vier getuigenverklaringen voorlegt naast het begeleidingsverslag van het tehuis waar ze verblijft. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken of dat het in België opgebouwd netwerk van die orde is dat het kan opwegen tegen haar familiaal netwerk in Albanië. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van diepgaande interpersoonlijke betrokkenheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat

een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Verzoekster verklaart zich niet akkoord met deze beoordeling. Zij toont daarmee echter niet aan dat werd nagelaten rekening met alle elementen van de zaak. Evenmin maakt zij, met het geven van haar eigen zienswijze, aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of disproportioneel zou zijn.

Het middel is niet gegrond.”

Het middel is bijgevolg eveneens ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT